

Luna die eeuwig wacht

Nou goed. Er moest dus een thema worden verzonnen voor het klassenfeest, zei de juf.

Ik lag net met mijn hoofd op mijn rekenschrift te zuchten als een zombie. Het is niet eens zo dat ik een hekel aan rekenen heb. Eerlijk gezegd ben ik er best goed in. Soms vind ik het zelfs wel... LEUK om cijfers op een rij te zetten, echt waar.

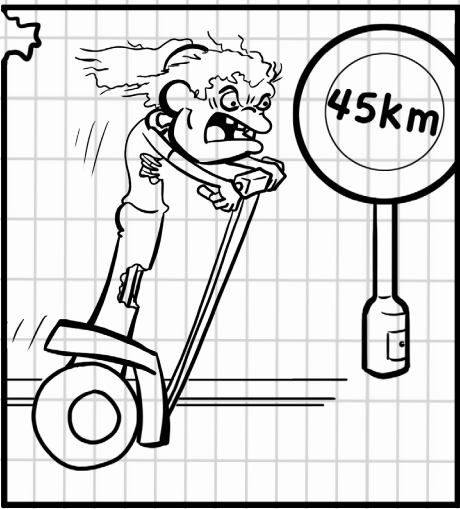
100 leuke jongens, 110 leuke jongens,
120 leuke jongens, 130 leuke jongens,
140 leuke jongens

Als ik het maar niet ELKE DAG hoef te doen!! En het duurt ook ZO LANG! Tot ik er helemaal simpel van word!! Het gaat maar door en door en door en door en als juf José me hopeloos ziet zuchten, kijkt ze eindelijk op haar horloge en zegt: 'Nog een kwartiertje, jongens.' EEN KWARTIER!!!

Weet je wel hoe lang dat is? Dat zijn 15 minuten. 900 seconden. In die tijd kan ik me douchen en aankleden. Ik kan naar huis fietsen en ben op tijd weer terug. Zelfs in Zombie-tempo!

Waarom zijn Zombie's altijd zo langzaam?
Dat hoeft tegenwoordig toch
helemaal niet meer?

Vaak schrijf ik mijn LEED dan maar van
me af. Gewoon in mijn schrift, dat is
wel zo gemakkelijk. Over hoe ERG het is
om zoveel tijd te moeten wachten.

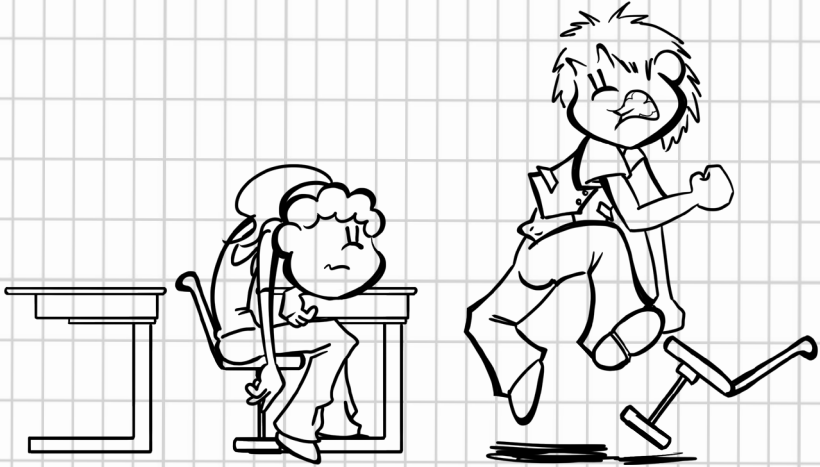
Ik heb weleens gelezen dat een mens in zijn leven een derde van de tijd aan wachten besteed. Een derde!!! Dat is $\frac{1}{3}$ deel! Dat is je hoofd, of je lijf, of je benen!

Gaan jullie maar leven, ik blijf wel wachten.

Maar vandaag had ik geen puf om te schrijven. Ik besloot tot iets heel handigs en charmants: ik legde mijn hoofd op mijn schrijf.
Zuchtend. Een diepe, donkere zucht was het. Heus niet bedoeld om door de hele klas te klinken, maar helaas kwam het er ook als een Zombie uit: Aarrghh...

Toen draaide Lars zich dus geschrokken om en zag mij zo liggen. Zo.

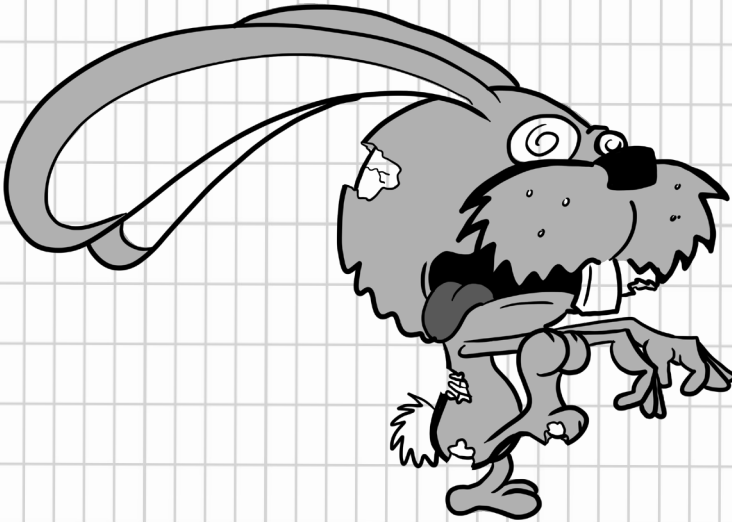
Dus wat deed ik? Deed ik wat iedereen zou doen? Ging ik snel netjes rechtop zitten en gaf ik hem een lieve blik terug? Nee. IK DEED NIKS! Ik sloot mijn mond niet - het kwijl liep er nog net niet uit. Ik schoof mijn haren niet uit mijn gezicht. Ik lag er zo bij en BLEEF ZO LIGGEN!!

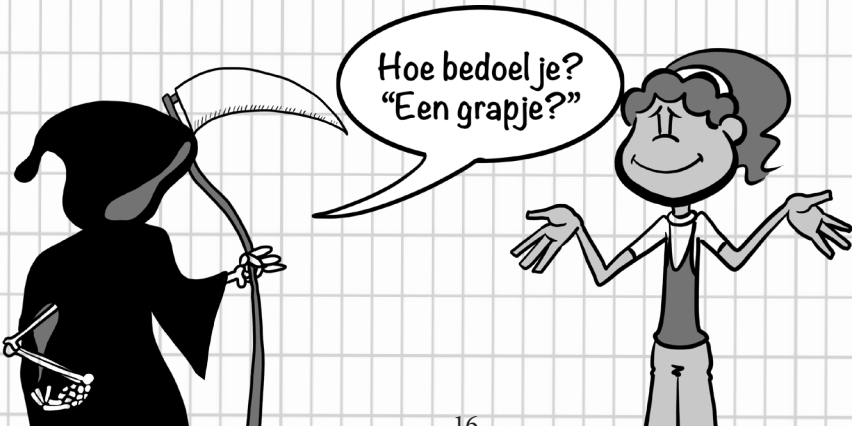
EEN UUR LATER

Er was maar één ding dat ik deed:
ik keek geschrokken terug. Als een
konijntje dat in koplampen staart! Een
Zombie-konijn!

Toen hij eindelijk, eindelijk weer in
zijn eigen schrift keek, kon ik wel
janken. Nog een geluk dat er geen
monstertranen over mijn tafeltje rolden...
'Nog tien minuten,' zei de juf. Ik dacht
dat ik DOOD ging.

Eindelijk een leuke vraag

Als ik later juf ben en ik zie een kind dat haar werk af heeft, dan zeg ik tenminste dat ze lekker naar buiten mag.

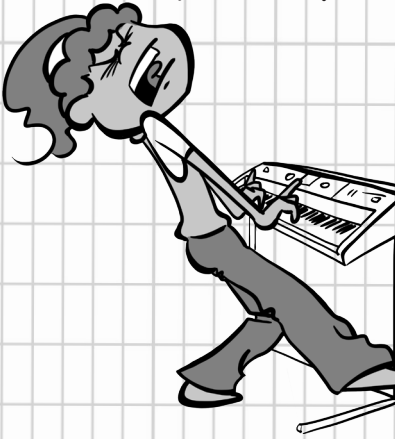

Volgens mijn vader vindt de juf het zielig voor de anderen als ik mag spelen terwijl zij moeten rekenen. Waarom heeft niemand MEDELIJDEN met mij?

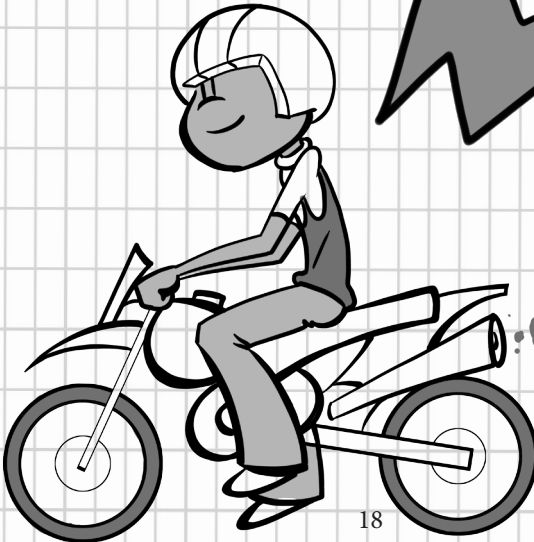
Het is heus niet zo dat iedereen DOOD neervalt als Luna Veldstra eens NIET in de klas op de anderen blijft wachten. Waarom krijg ik niet iets ANDERS te doen!!

Ik had kunnen leren:

- Keyboard spelen

- Brommer rijden

- Trommelen

- Houtbeelden maken

